

Title: λ

Artist: Mirsini Artakianou

Curator: Elli Leventaki

In the contemporary narrative, the liquidity of forms and limits reflect the characteristics of the current social circumstances. Each artist, through her/his own wavelength, is trying to survive and float in an environment full of restrictions and tension. How can a person be feeling in these conditions? Is it possible to be different? The various identities everyone bears seem awfully strict and stiff, in an era when anything and nothing is allowed.

The main structural element of the large-scale installation by Mirsini Artakianou is the (pink) thread. Starting all the way from the ceiling with two thin metal sticks, is consequently unfolded in the room, floating like an airy woven. Its shape is flux and flexible, in contrast with the firm urban framework around it. The visitors' movements can sometimes affect it by making it move lightly, thus creating an imperceptible, discrete and non-invasive interaction with the artist's wavelength (λ). The creator, influenced by Eva Hesse's aesthetic standards, is using inventively the form as a tool for the production of a number of ever-changing shapes. In addition, by re-utilizing the (until recently underestimated) thread, she has managed to comment on gender-related issues, as well as the impermeable "high" art.

In the exhibition space there are also a few ceramics in pink shade, which are presented in relation to the larger installation, activating multiple areas of the environment. They are part of a series of works consisting of organic forms, which refer (not exclusively) to women's breasts. The color selection is not a coincidence either in this case, as it aims to critically approach another stereotypical aspect regarding gender distinction.

Τίτλος: λ

Εικαστικός: Μυρσίνη Αρτακιανού

Επιμελήτρια: Έλλη Λεβεντάκη

Στην σύγχρονη αφήγηση, η ρευστότητα της φόρμας και των ορίων αντανακλά τα χαρακτηριστικά του αντίστοιχου κοινωνικού γίνεσθαι. Κάθε εικαστικός, εκπέμποντας στο δικό του μήκος κύματος, προσπαθεί να επιβιώσει και να επιπλεύσει μέσα ένα περιβάλλον γεμάτο περιορισμούς και ένταση. Πως μπορεί να αισθάνεται κανείς μέσα σε αυτό; Γίνεται να είναι διαφορετικός; Οι ταυτότητες που φέρει ο καθένας μοιάζουν αυστηρές και δύσκαμπτες, σε μια εποχή όπου επιτρέπονται όλα και τίποτα.

Η μεγάλων διαστάσεων εγκατάσταση της Μυρσίνης Αρτακιανού έχει ως δομικό στοιχείο την (ροζ) κλωστή. Ξεκινώντας από την οροφή με δύο λεπτές μεταλλικές ράβδους, ξεδιπλώνεται στη συνέχεια σαν αέρινο υφαντό που να αιωρείται στον χώρο. Το σχήμα του είναι ρευστό και εύκαμπτο, σε αντίθεση με τις στιβαρές αστικές δομές που το περιβάλλουν. Οι κινήσεις του θεατή γύρω του το επηρεάζουν, ανά περιπτώσεις, κάνοντάς το να κινείται ανάλαφρα. Δημιουργείται έτσι ένα είδος ανεπαίσθητης διάδρασης με το μήκος κύματος της εικαστικού (λ), το οποίο όμως παραμένει διακριτικό και μη επεμβατικό. Η δημιουργός, κινούμενη στα αισθητικά πρότυπα της Ένα Hesse, χρησιμοποιεί εφευρετικά τη φόρμα ως εργαλείο, δημιουργώντας έτσι μια ποικιλία σχημάτων που μεταβάλλονται διαρκώς. Επιπλέον, επαναχρησιμοποιώντας την (μέχρι προσφάτως υποτιμημένη) κλωστή, καταφέρνει να σχολιάσει, τόσο το ζήτημα του φύλου, όσο και τα στεγανά της «υψηλής» τέχνης.

Στον χώρο της έκθεσης υπάρχουν επιπλέον και ορισμένα κεραμικά σε ροζ απόχρωση, τα οποία λειτουργούν σε συνάρτηση με την μεγαλύτερη εγκατάσταση, ενεργοποιώντας περισσότερα σημεία του περιβάλλοντος. Πρόκειται για μια σειρά έργων που αποτελείται από οργανικές φόρμες, οι οποίες παραπέμπουν σε γυναικεία (και μη) στήθη. Η επιλογή του χρώματος δεν είναι τυχαία ούτε σε αυτήν την περίπτωση, καθώς έχει σαν στόχο τον κριτικό σχολιασμό μιας ακόμη στερεοτυπικής πτυχής αναφορικά με την έμφυλη διάκριση.